

ἀναγάλλισμα τό, Ζάκ. κ.ά. — ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 139 ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 180 (Ἑβδομαδ. Τύπ. 24/6/3 Ἰουνίου 1934) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγαλλιάζω. Παρὰ Βλάχ. ἀναγαλλίμα. **ἀναγαλλίασι** 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: "Οἱ νοιώθαμε ἀναγάλλισμα (Ἑβδομαδ. Τύπ. ἔνθ' ἄν.). Τὰ μέτωπά τους ἀνέβησαν παρθένα ἀναγαλλιάσματα ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Μὰ μόνο τότε θενὰ εἰπῶ πῶς χόρτασα ὡστόσο
καὶ τότε μ' ἀναγάλλισμα τὰ χέρια θὰ σταυρώσω
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀναγαλλισμός ὁ, ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 47 ΚΚρυ-
σταλλ. Ἔργα 2,17 ἀνεαλλισμός Νάξ.(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγαλλιάζω.
ἀναγάλλιασι 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Παράξενο βράμα
'ν' ὁ ἀνεαλλισμός πῶχει κ' εὐτὴ τοοὶ μέρες εὐτὲς Ἀπύρανθ.
|| Ποίημ.

Καὶ τ' ἄνθη της βοσκολογᾶ καὶ παίρνει τὸν ἀχνό τους
καὶ διαλαλαίει μ' ἓνα βοητὸ τὸν ἀναγαλλισμὸ του
ΚΚρυσταλλ. ἔνθ' ἄν.

Μὲ τῆς ζωῆς τοῖς ὁμορφίαις μ' ἀγάπη ἀναγαλλιάζει
καὶ μύριες χύνει εὐωδιές 'ς τὸν ἀναγαλλισμὸ της
ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν.

ἀναγαλλιαστής ὁ, ἀμάρτ. Θηλ. ἀναγαλλιάστρα
ΓΔούρας ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 80

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγαλλιάζω.
Ὁ προξενῶν ἀγαλλίασιν, εὐφροσύνην: Ποίημ.
ὦ, τὰ πάντα καλὰ κ' εὐλογημένα,
ὄνειρο κ' ἡ ζωὴ κάτω ἀπ' τὴ θεία
τῆς ἄνοιξις ἀναγαλλιάστρα αἰθρία.

ἀναγανγὰ ἡ, Πελοπν. (Λακων.) ἀναγανία Τσακων.
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀγανγὰ. Κατὰ
Δέφνερ Λεξ. ἐκ τοῦ ἀναγωνία.

Ὁδὸς πρὸς τὰ ἄνω ἄγουσα, ἐλικοειδὴς ὁδὸς μὲ καμπὰς
ἔνθ' ἄν.: Δρόμος μὲ ἀναγανγὰς Λακων. Συνών. ἀγανγὰ 2.
Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀναγανγὰς καὶ ὡς τοπων. Ἀρκαδ.

***ἀναγανγὰφι** τό, ἀναγανγὰφι Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγανγὰ.
Μικρὰ ὁδὸς πρὸς τὰ ἄνω ἄγουσα ἐλικοειδὴς.

***ἀναγαντζῶμα** τό, ἀναγαντζῶμα Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγαντζώνω.

Ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἀναρρίχησης.

***ἀναγαντζώνω**, Μέσ. ἀναγαντζώνομαι Ἡπ. — Λεξ.
Αἰν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γαντζώνω, παρ' ὁ
καὶ σγαντζώνω.

Ἀναρριχῶμαι πιανόμενος ἀπὸ τινος πράγματος ὡς ἀπὸ
γάντζου.

ἀναγάπητος ἐπίθ. Πόντ.(Κερασ. Τραπ.) — ΓΔροσίν.
Φωτερ. σκοτάδ.² 109 — Λεξ. Δεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀνα-
γάπητος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀνεγάπητος Πόντ. (Σάντ.)
ἀναγάπητος Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀγάπητος Νίσυρ.
Πόντ. (Τραπ.) ἀγάπητος Πόντ. (Τραπ.) ἀάπητος
Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀγαπητός. Ὁ τύπ.
ἀναγάπηστος καὶ παρὰ Σομ., ἐσχηματίσθη δὲ ἐκ τοῦ
στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀγαπιστός < ἀγαπίζω,
ὁ παρὰ τὸ ἀγαπῶ. Εἰς τὸ ἀγάπητος τὸ ἀρκτικὸν α
προσέλαβε σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ
τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

1) Ὁ ἀνάξιος νὰ ἀγαπᾶται, ὁ μὴ ἀγαπώμενος ἔνθ' ἄν.:
Ἀγάπητον παιδὶν Νίσυρ. Ἀναγάπητον παιδὶν ἔνθ' ἄν. Κερασ.
Ἀτέ πα νιό γυναῖκα ἔνθ' ἄν. ἀναγάπητος ἔνθ' ἄν. (καὶ αὐτὴ τί
λογῆς γυναῖκα εἶναι! δὲν ἀγαπείνεται) Τραπ. || Ποίημ.

Βασιλοκόρη, ἀναγάπητη, ἄκλαυτη!
ΓΔροσίν. ἔνθ' ἄν. 2) Δυσειδῆς, ἄσχημος Πόντ.(Τραπ.):
Ἀναγάπητον παιδὶν ἔθ' (ἔχει). 3) Ὁ μὴ συμφιλιωθείς μετὰ
τινος Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Εἶναι ἀκόμη ἀναγάπηστοι.

ἀναγγέλλω Χίος ἀνεγγέλλω Χίος ἀναγγέλνω Ἡπ.
ἀνεγγέλλω Χίος

Τὸ ἀρχ. ἀναγγέλλω = φέρω ἀγγελίαν.

1) Ὑπενθυμίζω χάριν ζητῶν οἶονεὶ ἀνταμοιβὴν Ἡπ.:
Τί μὲ κανες καὶ μοῦ τὸ ἀναγγέλλεις; Μεγάλο πρᾶμα μὲ κανες;
τί μοῦ τὸ ἀναγγέλλεις; Πβ. ἀναπιάνω, ἀποχτυπῶ.

β) Ὁνειδίζω τινὰ Ἡπ. 2) Παρακινῶ τινὰ νὰ κάμῃ
τι καλὸν ἢ κακὸν Χίος: Κάνεις ἔνθ' ἄν. φταίγει, μόνον εὐτὸς
ποῦ τὸν ἐνέντζελλεν.

ἀνάγγρια ἡ, ἀμάρτ. ἀνέγγρια Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγγρίζω ὑποχωρητικῶς.

Κάθε πρᾶγμα ποῦ προξενεῖ ἐνόχλησιν: Μὴν κάθ' ἑ
αὐτὲς τοῖς ἀνέγγρις. Πβ. ἀνάγγρισι, ἀνάγγρισμα.

ἀναγγρίζω Λευκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Μεγα-
λόπ.) ἀναγγρίζω Προπ. (Κύζ.) ἀναγγρίζου Σκῦρ. ἀνα-
γγρίζω Πελοπν. (Λεβετσ.) ἀνεγγρίζω Θράκ. (Σηλυβρ.) Χίος
ἀνεγγρίζου Σάμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀγγρίζω.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἐρεθίζω, παρορμῶ τινὰ Λευκ. Σάμ.
Χίος: Ἰκεῖνους τοὺν ἀνέγγρις κ' ἔκαμι αὐτὸ Σάμ. Μὴν τὸν
ἀνεγγρίζης τὸ σκύλλο νὰ μὴ χυμῆξῃ ἀπάνω σου Χίος.
Συνών. ἀγγρίζω 1, ξαγγρίζω, ξαναγγρίζω, παραγ-
γγρίζω. β) Κινῶ τὴν ὄρεξιν τινος πρὸς ἀπόλαυσιν
ἀρεστοῦ αὐτῷ ἀντικειμένου Λευκ. Προπ. (Κύζ.) Σκῦρ.:
Μ' ἀνάγγρις τὴν τσὰι θέλον τσ' ἄλλο Σκῦρ. 2)
Φέρω εἰς τὸ μέσον, ἀνακινῶ ζητήματα προκαλοῦντα
δυσαρέσκεια Πελον. (Ἀρκαδ.): Ἀναγγρίζει δουλειές.
3) Ὑπενθυμίζω τι κατὰ τὴν ὁμιλίαν Πελον. (Βούρ-
βουρ. Μεγαλόπ.).

Β) Μέσ. 1) Καθίσταμαι δριμύτερος, ὀξύτερος Θράκ.
(Σηλυβρ.): Ἀνεγγρίστηκαν οἱ πόνοι. 2) Ὁργῶ πρὸς
συνουσίαν, ἰδίᾳ ἐπὶ τράγων Σάμ.: Ἀνεγγρίστηκαν τὰ τραγιά.
Συνών. ἀγγρίζω 2.

ἀνάγγρισι ἡ, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγγρίζω.

1) Ἐρεθισμός, ἐπὶ πληγῆς: Ἐκαμα ἀνάγγρισι καὶ πρή-
στηκε τὸ χέρι μου. 2) Πρόκλησις, ἀφορμή: Αὐτὸς ἔδω-
κεν ἀνάγγρισι καὶ τσακωθήκανε. Συνών. ἀνάγγρισμα 2.
Πβ. ἀνάγγρια.

ἀνάγγρισμα τό, ἀμάρτ. ἀνέγγρισμα Χίος ἀνέγγρια-
σμα Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγγρίζω.

1) Ἐρεθισμός Χίος: Μὴν πᾶς τὴν τσὰι, τὸ ἀνέγγρισμα ποῦ
ἔχει ὁ σκύλλος θὰ σὲ δαγκάσῃ. 2) Πρόκλησις, προκλη-
τικὴ ἐπίδειξις Σάμ. Συνών. ἀνάγγρισι 2.

Πβ. ἀνάγγρια.

ἀναγέλασμα τό, Κρήτ. Κύπρ. Πάρ. Πελοπν. (Βούρ-
βουρ. Λακων.) Πόντ. (Ἰνέπ.) κ.ά. — ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι
ἀνέμ. 48 — Λεξ. Κομ. Περίδ. Βυζ. Δημητρ. ἀνεγέλασμα
Λ. Κρήτ. ἀνεγέλασμα Κάρπ. ἀνέλασμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγελάω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.



1) Περίπαιγμα, ἐμπαιγμός, χλεύη Κύπρ. Πάρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.) Πόντ. (Ἰνέπ.) — Γβλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Κομ. Περίδ. Βυζ.: 'Εγὼ δὲν εἶμαι κάμμιὰ ζαβὴ νὰ μοῦ κάμη ἀναγέλασμα Λακων. Μὲν γελᾷς, κόρη μου, τὸ 'ἐν ἔν' τοῦ ἀναγελασμάτου Κύπρ. Οἱ βοσκοὶ θὰ ῥθοῦνε κάθε ἀναγέλασμα, πομπή, ντροπή, κατάρρα νὰ σοῦ ψάλουν Γβλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. || Παροιμ. Τῆς νύχτας ἡ δουλειὰ τῆς ἡμέρας τ' ἀναγέλασμα (ἐπὶ ἐλαττώματος ἔργου γενομένου ἐν καιρῷ νυκτός. Συνών. παροιμ. τῆς νύχτας τὰ καμώματα τὰ βλέπει ἡ μέρα καὶ γελᾷ) Ἰνέπ. Συνών. ἀνάγελο 1. 2) Τὸ ἀντικείμενον γέλωτος, περιγέλως Κάμπ. Κρήτ. Σύμ. — Λεξ. Δημητρ.: 'Ναέλασμα τοῦ κόσμου Σύμ. Αὐτὸς εἶναι τ' ἀναγέλασμα τοῦ χωριοῦ του Κρήτ. || Παροιμ.

Τοῦ κόσμου τ' ἀναγέλασμα τὸν κόσμον ἀναγέλα (ἐπὶ οὐτιδανοῦ ἐμπαίζοντος ἄλλους) Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναγέλαστρον 1, ἀνάγελο 2.

ἀναγέλαστα ἐπίρρ. Κύπρ. ἀναέλαστα Κύπρ. ἀνέλαστα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναγέλαστος.

Ἄνευ ἐμπαιγμοῦ, ἄνευ σκώμματος ἔνθ' ἄν.: Φρ. Ἀκατάγνωτα τὸ ἀναγέλαστα (λέγεται εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν θέλει τις νὰ δείξῃ ὅτι γίνεται ἡ λέγεται τοῦτο ἡ ἐκεῖνο χωρὶς τὴν πρόθεσιν ἐμπαιγμοῦ). Πβ. ἀκατάγνωτα, ἀκαταδίκαστα.

ἀναγελαστής ὁ, Λεξ. Κομ. Δεῦκ Πρω. Δημητρ. ἀνιγλαστής Ἰμβρ. Θηλ. ἀναγελάστρα Ζάκ. Θράκ. Κύθηρ. κ.ά. — ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 125 ΓΞενοπ. Θέατρ. 1, 109 — Λεξ. Βλαστ. ἀνιγιάστρα Λέσβ. κ.ά. ἀνιγιάστατα Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγελῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ περιγελῶν, εἴρων, φιλοσκώμων ἔνθ' ἄν.: Αὐτὴ εἶναι ἀναγελάστρα Θράκ. Κύθηρ. Κε ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ παρουσιάζεται μπροστά μου ἐκεῖνη ἡ ἀναγελάστρα ἡ Ἀρετὴ ΓΞενοπ. ἔνθ' ἄν. Μοῖρα ἀναγελάστρα ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀναγελαστούρης, ἀναγέλαστρος (ιδ. ἀναγέλαστρον 2), περιγελαστούρης, περιπαίχτης.

2) Τὸ πτηνὸν γλωττίς ἢ ἰυγὴ ὁ κοινὸς (Jynx torquilla) τῆς τάξεως τῶν ἀναρριχητικῶν (scansores) προβάλλον τὴν γλῶσσαν πρὸς συλλογὴν ἐντόμων καὶ ἰδίως μυρμηκῶν (γνωστὸν ὅτι γλῶσσα ἔξω τοῦ στόματος ἐκβαλλομένη εἶναι σημεῖον ἐμπαιγμοῦ. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 226) Ζάκ. [**]

ἀναγελαστικός ἐπίθ. Λεξ. Κομ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 70.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναγελαστός καὶ τῆς καταλ. -ικός.

Ὁ ἐμπαιγμοῦ ἄξιος ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ποιὸς νὰ τὴν καταράσσηκε; δὲ βρέθηκε γιὰ δαύτη παρὰ ἓνα μνῆμα ἀταίριαστο καὶ ἀναγελαστικὸ

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀναγέλαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναέλαστος Ρόδ. ἀνέλαστος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναγελαστός < ἀναγελῶ τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἄξιος γέλωτος, ἥτοι χλευασμοῦ: Φρ. Ἀνέλαστον καὶ ἀκαταδίκαστον, Θεέ μου! ἡ Ἀνέλαστον καὶ ἀκαταδίκαστόν μας, ἡ μαρτον, Θεέ μου! (ἀκακολόγητον καὶ ἀκατάκριτον νὰ εἶναι τὸ πρᾶγμα, μὴ πρὸς χλευασμὸν ἢ κατάκρισιν! Φρ. ἀποτρεπτικὴ κακοῦ).

ἀναγελαστούρης ὁ, Λεξ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγελαστής καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρης.

Ὁ ἐμπαίζων, ὁ περιγελῶν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναγελαστής 1.

ἀναγέλαστρον τό, Κύπρ. ἀναγέλαστρο Κύθηρ. ἀναγέλαχτρο Κύθηρ. ἀναέλαστρον Ρόδ. ἀνέλαστρον Ρόδ. ἀναγέλαστον Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 1, 65 ἀναέλαστον Κύπρ. Ρόδ. ἀνεέλαστο Κάμπ. νεγέλαστρον Ρόδ. ἀναγέλαστρος ὁ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγελῶ.

1) Πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ἄξιον γέλωτος, τὸ προκαλοῦν γέλωτα ἢ χλεύην ἔνθ' ἄν.: Ἐγινες τοῦ κόσμου τ' ἀναέλαστρον Ρόδ. || Παροιμ.

Τοῦ κόσμου τ' ἀναγέλαστρον τοῦ κόσμου ἀναγελᾷ του (ἐπὶ οὐτιδανοῦ ἐμπαίζοντος ἄλλους) Κύπρ. || Ἀσμ.

Μωρὴ τσουκάλα βρομερὴ, τηάνι ἴχως χέρι,

ποῦ ἴνες τ' ἀνεέλαστο καταμεσῆς 'ς τ' Ἀπέρει

Κάμπ. — Ποίημ.

Κανεῖ χαρτὶν τοῦ παιχιδικοῦ, | φρεῖν, πκειν τδαὶ τδοιμήσειν τσ' ἐγίνης τ' ἀναγέλαστον, | γιέ μου, τοῦ πασανοῦ

(Κανεῖ = εἶναι ἀρκετόν, ἀρκεῖ) Δλιπέρτ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀναγέλασμα 2, ἀνάγελο 2. 2) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀναγέλαστρος ὁ, ὁ περιπαίζων, ὁ χλευάζων Κύθηρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναγελαστής 1.

ἀνάγελο τό, Ζάκ. Πελοπν. ἀνέγελο Πάτμ. ἀναγέλο Εὐβ. (Κύμ.) Κρήτ. ἀναγέλιου Σαμοθρ. ἀνεγέλο Κάμπ. ἀνεέλο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνιγέλιου Λέσβ. νεγέλο Χίος ἀναγέλιον Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγελῶ ὑποχωρητικῶς.

1) Περίπαιγμα, ἐμπαιγμός Εὐβ. (Κύμ.) Κάμπ. Κρήτ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σαμοθρ.: Φρ. Εἰπὲν τῆς τῆς πέτρας τ' ἀνεγέλιμα (ἥτοι τόσα σκώμματα ὅσα μόνον κωφὸς καὶ ἄφωνος, ὡς ἡ πέτρα, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῇ) Κάμπ. || Παροιμ.

Μ' ἀναγέλαεις, παίρνεις με | τσαὶ τ' ἀναγέλο τό 'χεις (ἰδίᾳ ἐπὶ κόρης ἐμπαιζούσης νεανίαν, τὸν ὅποιον ὁμῶς ἔπειτα λαμβάνει σύζυγον, ἢ ἐπὶ νεανίου ἐμπαίζοντος κόρην κτλ.) Κύμ. Συνών. ἀναγέλασμα 1. 2) Τὸ ἀντικείμενον τοῦ γέλωτος, περιγέλως Ζάκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάτμ. Χίος: Φρ. βοδὴ καὶ ἔβεντο κι ἀνεέλο τοῦ κόσμου! (ἔβεντο = διαπόμπευσις) Ἀπύρανθ. || Παροιμ.

Τ' ἀνάγελο τοῦ κόσμου τὸν κόσμο ἀναγελᾷ (ἐπὶ τοῦ ἄλλους σκώπτοντος, ἐνῶ καὶ αὐτὸς εἶναι πλήρης ἐλαττωμάτων) Ζάκ. || Ἀσμ.

Μωρὴ σκύλλα, μωρ' ἄνομη καὶ νεγέλο τοῦ κόσμου Χίος. Συνών. ἀναγέλασμα 2, ἀναγέλαστρον 1.

ἀναγελῶ σύνηθ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. ἀναγελοῦ Πελοπν. (Μάν.) Σκῦρ. ἀναγεοῦ Τσακων. ἀναγεοῦ Τσακων. ἀναγιλοῦ Θεσσ. (Ζαγορ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναγελᾶω Αἰγιν. Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Βασαρ. Βούρβουρ. Λακων. κ.ά.) ἀναελᾶω Λεξ. Μπριγκ. ἀναγιάου Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἀναελῶ Κάμπ. Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. ἀνεγελῶ Δαρδαν. Ἰων. (Κρήν.) Α. Κρήτ. ἀνεελῶ Κάμπ. ἀνιγελῶ Θράκ. (Καλλίπ.) Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. Σαμοθρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνηελῶ Κάμπ. νεαγελῶ Κρήτ. Κύπρ. κ.ά. νεαελῶ Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. νεγελῶ Ρόδ. νεελῶ Ρόδ. νελῶ Ρόδ. νηελῶ Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 3, 80. Μέσ. νεγελειοῦμαι Προπ. (Ἀρτάκ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναγελῶ = γελῶ ἡχηρῶς, μεγαλοφώνως.

